Pregaria.cat

Entrada

DÉU I SENYOR NOSTRE

El que m'has explicat em deixa molt pensatiu. Tinc necessitat de meditar-ho, lluny dels sorolls, de tanta gent que va de pressa. Vaig a la parada del bus que porta fins al passeig marítim, i mentre l'espero va augmentant la sensació de que algunes de les teves paraules porten llavors, moltes llavors, d'un amor diferent.

Fa estona que assegut al darrer banc del passeig contemplo el mar calmat i en el seus moviments d'anada i tornada experimento com una gran paràbola de la vida. Una tarda com aquesta la podien haver viscut els avis, els antics habitants d'aquesta costa mediterrània... i tants i tants homes i dones que mirant el mar imaginaren somnis, viatges, trobades i deliris. Ara em toca a mi, i segurament en un futur llunyà a aquell que encara ni ha nascut.

Em deies que després de cercar la quietud de la teva ànima només en Déu havies trobat el repòs decisiu. Anades i tornades, experiències, preguntes amb resposta o sense, fixacions, amors volàtils i arrelats, i sempre aquella pregunta de fons: a on ets amor definitiu, bellesa, trobada, presència i pau creativa?

Recordo els teus ulls transparents en el silenci que va precedir a les paraules que eren la resposta: "Déu i Senyor nostre". Va seguir una llarga pausa i abans de dir-nos adéu m'expliques el per què deixes tot el que tens i marxes.

Es va fent fosc. Sí, és cert, i també es va fent clar. No és felicitat el que cerques, ni tampoc pau o equilibri interior, ni menys sentir-te bé o trobar el camí d'una plenitud espiritual. Tu, Inés, no menysprees totes aquestes dimensions tan importants per una persona. Les valores, no hi ha dubte. Però el que vius és que et sents agafada i abraçada per "Déu i Senyor nostre". No ho has cercat. No ho has trobat. Ell t'ha cercat. Ell t'ha trobat. I al final de tanta resistència i fugida , i també entenent que era la vida la que estava en joc, li has dit: si, m'abandono, el que Tu vulguis.

Lentament torno a la ciutat, quan ja és de nit. M'envaeix un profund respecta. Començo a entendre el que pot significar la fe. No tan afirmar unes veritats, sinó respondre a una invitació del " Déu i Senyor nostre" que avui també s'apropa, acompanya, sembla que fugi i parla.

Jesús Renau sj.